

Китоби Дониёл — рақами бисту ду##

Фош сохтани баҳси нубувватӣ: Методологияи Бороноти Дер ва Бӯҳрони Ниҳой

Jeff Pippenger

2023-12-17

Усуле, ки аз ҷониби Худо тасдиқ гардидааст, ба таври мушаххас дар бобҳои бисту ҳаштум ва бисту нӯҳуми китоби Ишаёё муайян шудааст, ки дар он ҷо ин усул ҳамчун «сатр бар сатр» ифода ёфтааст. 11 сентябри соли 2001 ғариштаи қавии Ваҳй боби ҳаждахум нозил шуд, ва бо ин кор, ӯ нузулееро, ки 11 августи соли 1840 анҷом дода буд, тақрор намуд. Дар ҳар ду ҳолат, баъд аз нузули ӯ, Бобил ҳамчун суқуткарда муайян гардид, ва даъвате садо дод, ва ба зудӣ боз садо хоҳад дод, то онҳое ки ҳанӯз дар мушорикати вай қарор доранд, аз вай берун оянд. Дар ҳар ду ҳолат, воқеае, ки пешгӯиро ба иҷро расонд, таъсири ҷаҳонӣ дошт, зеро ҳамон тавре ки паёми ғариштаи аввал дар соли 1840 ба «ҳар истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон» расонда шуд, тамоми ҷаҳон низ аз воқеаи 11 сентябри соли 2001 таъсир пазируфт ва онро дарк намуд. Пешгӯие, ки 11 августи соли 1840 ба иҷро расид, пешгӯие буд, ки маҳдудияте бар Исломи войи дуҷум гузошта шудани онро муайян мекард, ва дарҳол пас аз 11 сентябри соли 2001 маҳдудияте бар Исломи Войи сеҷум гузошта шуд.

11 августи соли 1840 ифодагари қудратёбии паёмест, ки дар вақти анҷом дар соли 1798 муҳркушӣ шуд, ва 11 сентябри соли 2001 ифодагари қудратёбии паёмест, ки дар вақти анҷом дар соли 1989 муҳркушӣ шуд. Қоидаи асосии ҳаракати ғариштаи аввал 11 августи соли 1840 тасдиқ гардид, ва он қоида усули «як рӯз ба ивази як сол» буд. Қоидаи асосии ҳаракати ғариштаи сеҷум 11 сентябри соли 2001 тасдиқ гардид. Он қоида ин аст, ки ҳақиқат бо овардани «сатр бар сатр» барқарор мегардад, ва нишон медиҳад, ки анҷом бо ибтидо тасвир шудааст ва таърих тақрор меёбад. Воқеаи нубуввати 11 сентябри соли 2001 на танҳо бо суҳанони мустақими Систер Уайт собит мегардад, балки муҳимтар аз он бо он далел собит мешавад, ки он воқеаҳо ба таври комил бо ҳамон аломати роҳ дар таърихи миллӣ мутабиқат доштанд. Он ҷо бо воқеаи 11 августи соли 1840 эътироф гардид, на он қадар иҷрои нубувват буд, балки беш аз ҳама устуворӣ ва саҳеҳии методологияе буд, ки Миллер ва ҳамкоронаш қабул карда буданд.

«Ин воқеа пешгӯиро ба таври дақиқ иҷро кард. Вақте ки он маълум гардид, издиҳомҳои бисёр ба дурустии усулҳои таъбири нубувват, ки Миллер ва ҳамкоронаш қабул карда буданд, мутмаин шуданд, ва ба ҳаракати омадан қувваи аҷиб бахшида шуд. Мардони соҳибилм ва соҳибмақом бо Миллер ҳамроҳ шуданд, ҳам дар мавзба кардан ва ҳам дар нашр намудани ақидаҳои ӯ, ва аз соли 1840 то 1844 ин кор ба суръат густариш ёфт».

«Муборизаи бузург», 335.

11 сентябри соли 2001, вақте ки борони охири ба чен карда шудан оғоз намуд, «баҳс» бар сари дуруст ё дурӯғ будани усулшиносӣ буд ва ҳанӯз ҳам ҳаст. Пешгӯиҳои ҳаракати Миллӣ ҳам дар қадвали соли 1843 ва ҳам дар қадвали соли 1850 баён шудаанд, ки хоҳар

Уайт онҳоро ҳамчун тарҳрезिशуда аз ҷониби Худованд тасдиқ мекунад, ва ҳамчунин ҳамчун иҷрои боби дуҷуми Ҳабаққук. Паёми Миллериён, ки тавассути «усулҳои тафсири пешгӯӣнае, ки Миллер ва ҳамкоронаш қабул карда буданд» ба вучуд оварда шуд ва баъдан «такони шигифтангезе»-ро ба вучуд овард, ки паёми Нидои Нимашабро қувват бахшид, бар он ду ҷадвали муқаддас тасвир шуда буд. Пешгӯӣҳое, ки бар он ду ҷадвали муқаддас тасвир шудаанд, бо қоидаҳои пешгӯӣноии Миллер муайян ва устувор гардонида шуда буданд. Он ҷадвалҳо иҷрои амри дар Ҳабаққук омада буданд, ки пешгӯӣҳое, ки бо усулшиносии Миллер барқарор гардида буданд, ба таври намоён бар «лавҳаҳо», ба шакли ҷамъ, тасвир карда шаванд. Боби дуҷуми Ҳабаққук «баҳс»-и бисту ҳафтуми Ишаёро муайян мекунад ва бевосита бо он пайваст аст.

Ман бар дидбонии худ хоҳам истод, ва бар бурҷ барпо хоҳам шуд, ва назар хоҳам кард, то бубинам, ки Ў ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ҳангоме ки мазаммат шавам, чӣ ҷавоб хоҳам дод. Ҳабаққук 2:1.

Калимаи «маломат карда шуд» дар оят маънои «баҳс карда шуд»-ро дорад. Ҳабаққук, ки намоёндаи ҳам посбонии ҳаракати фариштаи яқум ва ҳам фариштаи сеюм аст, мебоист бо Ў баҳс карда мешуд, ва Ў меҳост бифаҳмад, ки ҳангоме ки мунозира оғоз меёбад, чӣ бояд ҷавоб диҳад. Ҷавоб дар таърихи фариштаи яқум таҳияи ду ҷадвали муқаддас буд, ва ҷавоб дар таърихи ҳаракати фариштаи сеюм таҳияи силсилаи нубувватие буд, ки «Ду Ҷадвали Ҳабаққук» ном дорад. Ҷадвалҳо ва ин силсила бар пояи усулшиносие бино ёфта буданд, ки дар ҳар яке аз он таърихҳои мувофиқ муаррифӣ шудааст. Дар Ҳабаққук, ин усулшиносӣ нишон медиҳад, ки посбонон барои барқарор кардани паём аз чӣ истифода мебаранд, ва ҳамчунин масъалаеро муайян мекунад, ки «мавриди баҳс» қарор мегирад, ки дар навбати худ ду синфи парастешкунандагонро ба вучуд меорад.

Ман бар посбонии худ хоҳам истод, ва бар бурҷ худро хоҳам гузошт, ва назорат хоҳам кард, то бубинам, ки Ў ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва чун маломат шавам, чӣ ҷавоб хоҳам дод. Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: рӯёро бинавис, ва онро бар лавҳаҳо равшан гардон, то ҳар кӣ онро меҳонад, битавонад бидавад. Зеро рӯё ҳанӯз барои вақти муайян аст, вале дар анҷом сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад буд; агарчи таъхир намояд, онро интизор шав, зеро ки албатта хоҳад омад, ва дер нахоҳад кард. Инак, ҷони касе ки мағрур шудааст, дар ӯ рост нест; аммо одил ба василаи имони худ ҳаёт хоҳад ёфт. Ҳабаққук 2:1–4.

Як гурӯҳ ба воситаи имон сафед шумурда мешавад, ва гурӯҳи дигар, чунон ки дар симои фарисӣ ва бочгир тасвир ёфтааст, дар ҷони худ мағрур ва болобардошта мегардад. Фарисиён ба як усулшиносӣ таъяс мекарданд, ки бар одат ва анъана бино шуда буд; ва фарисӣ ҳамчунин низомии диниеро намоёндагӣ мекард, ки бо ҷорӣ намудани як сохтори иерархӣ, зери идораи онҳое ки худро қавми баргузидаи Худо ва ҳомиёни ҳақиқат эътироф менамуданд, бар рамаи худ назоратро нигоҳ медоштанд, вале дар ниҳоят дар маслӯб шудани Ҳақиқат ширкат варзиданд. «Мубоҳисаи» нубуввати боби бисту ҳафтуми Ишаё дар бораи усулшиносии ҳақиқӣ ва бардурӯғи Китоби Муқаддас аст. Муҳолифони ин «мубоҳиса» онҳое мебошанд, ки аз усулшиносии Илос барои он замон пайравӣ мекунанд, ва низомии

деринаи коршиносони илоҳиёт, ки намунаи он Санҳедрин дар замони Масеҳ мебошад.

Боби бистухафту муайян месозад, ки «баҳс» вақте оғоз меёбад, ки Ў «манъ мекунад», ё вақте ки Худо «боди саҳти Худ»-ро дар «рӯзи боди шарқӣ» бозмедорад. «Бо андоза, ҳангоме ки он берун мечаҳад, Ту бо он баҳс хоҳӣ кард; Ў боди саҳти Худро дар рӯзи боди шарқӣ манъ мекунад. Бинобар ин, ба ин васила гуноҳи Яъқуб пок карда хоҳад шуд». Калимаи «пок карда хоҳад шуд» маънои кафорат шуданро дорад ва пок шудани гуноҳро дар довари таҳқиқотӣ ифода менамояд. Усуле, ки бар сари он баҳс мешавад, озмоишро намоёндагӣ мекунад, ки бояд аз он гузашт, агар гуноҳҳои қавми Худо бояд маҳв гарданд. Усули Илос ҳамчун озмоиш дар таърихи Масеҳ ифода ёфтааст, ки дар он ҷо ба мо пешакӣ ҳушдор дода шудааст, ки дар он замон қасоне, ки паёми Яҳёи Таъмиддихандаро рад карданд (ки Масеҳ ўро Илос муаррифӣ намуд), наметавонистанд аз таълимоти Исо баҳрае бигиранд.

Паёми борони охирон ҳамчун таълимоти Исо муаррифӣ мешавад, зеро Ў Қалом аст; ва бештар аз ин, борони охирон ҳамчун «тароват» муаррифӣ мешавад, ки он ҳамчун «хузури Худованд» таъриф мегардад.

Пас тавба кунед ва рӯҳи намоёнд, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гарданд, ҳангоме ки аз хузури Худованд замонҳои тароват фаро расанд; ва Ў Исои Масеҳро, ки пештар ба шумо мавъиза шуда буд, хоҳад фирисод. Аъмол 3:19, 20.

Хоҳар Уайт муайян мекунад, ки фариштае, ки дар Ваҳй боби даҳум, 11 августи соли 1840, нозил шуд, «ҷуз ҳуди Исои Масеҳ қаси дигаре набуд». Бинобар ин, фариштае, ки 11 сентябри соли 2001 нозил шуд, низ «ҷуз ҳуди Исои Масеҳ қаси дигаре» намебуд. Нузули Ў дар ҳар ду таърих оғози «баҳси» набавиро дар бораи методологияи ҳақ ё ботил муайян мекунад, зеро онро китобе, ки дар дасти Ў буд ва ба қавми Худо амр шуда буд, ки онро бихӯранд, ифода менамояд. Вақте ки дар Қалил буд, Исо ба шогирдон таълим дод, ки онҳо бояд гӯшти Ўро бихӯранд ва ҳуни Ўро бинӯшанд, зеро Ў дар он ҷо даъво кард, ки ноне аст, ки аз осмон нозил шудааст. Ў дар он ҷо бештар аз ҳар нуқтаи дигари хизмати худ шогирдонро аз даст дод, ва онҳое ки рафтанд, ҳаргиз бознагаштанд. Онҳое ки рафтанд, аз он сабаб рафтанд, ки таълимоти Ўро бо методологияи ботили дар маънои луғавии он гирифтани суҳанони Ў таҳлил карданро интиҳоб карданд, ба ҷойи он ки онҳоро дар маънои дурусти рӯҳонӣ татбиқ намоёнд. «Баҳс»-и Ишаё бисту ҳафт як аломати роҳи набавист, ки барои собит сохтани он ки он низомии муқарраршудаи эътирофшудаи таҳлили Китоби Муқаддасро дар рӯёруй бо методологияе, ки паёмовари Илос намоёндагӣ мекунад, ифода менамояд, чандин шохид дорад.

Он нуқтаи муайянеро дар раванди тадриҷии қанор рафтани аҳди пешин ва қавми баргузидаи Худо нишон медиҳад, ва оғози муносибати аҳдӣ бо онҳое ки «дар замонҳои гузашта қавми Худо набуданд». «Мубоҳиса», аз ҳама муҳимтар, оғози он давраи вақтро ифода мекунад, ки бо қонуни ба қарибӣ омадани якшанбе анҷом меёбад. Алфа ва Омега ҳамеша анҷомро бо оғоз ифода мекунад, ва бо ин роҳ ҳудии ҳамаи «мубоҳиса» ба рамзи яке аз гуноҳҳои падарони мо табдил меёбад, ки бояд эътироф ва иқрор карда шавад, то ки дуои боби бисту шашуми Левизодон ба иҷро расад.

Дуои Дониёл дар боби нӯҳум, намоёнгари он дуоест, ки бояд дар анҷоми сеюним рӯзи Ваҳйи ёздаҳум тақдир карда шавад. Он давраи вақт дар Ишаё бистухафтум ҳамчун даврасе тасвир шудааст, ки дар он «шаҳри ҳисордор вайрон хоҳад шуд, ва маскан тарк гардида, мисли биёбон гузошта хоҳад шуд: дар он ҷо ғӯсола хоҳад чарид, ва он ҷо хоҳад хобид, ва шоҳаҳои онро хоҳад хӯрд. Вақте ки навдаҳои он хушк шаванд, онҳо шикаста хоҳанд шуд: занон омада, онҳоро оташ хоҳанд зад: зеро ин қавмест бефаҳм; бинобар ин, Он ки онҳоро офарид, бар онҳо раҳм нахоҳад кард, ва Он ки онҳоро ба вучуд овард, ба онҳо илтифоте нахоҳад намуд.»

Ду шоҳид «бе марҳамат» нишон дода мешаванд, зеро онҳо пешгӯии дурӯғинеро эълон карданд, ки давраи «биёбон»-и сеюнимрӯзаро оғоз бахшид. Сипас онҳо «қавме бе фаҳм» гардиданд, гарчанде ки пештар «шаҳри мустаҳкам» буданд. Он шаҳр баъдан «вайрон» ва «маскане» гардид, ки «таркшуда» буд. Он ба устухонҳои хушк мурдае табдил ёфт, ки дар кӯчаи шаҳри Садӯм ва Миср хобида буданд. Вақте ки баъдан мурдагон барои бархостан даъват карда мешаванд, онҳо бо гуноҳҳои падарони худ санҷида мешаванд, ки ин «баҳс»-ро дар оғози даврасе дар бар мегирад, ки бо қувватёбии паёми аввал оғоз ёфта, бо фаро расидани паёми сеюм анҷом меёбад. Баҳс дар бораи он аст, ки оё бояд усулро, ки Илёси таърихи онҳо намояндагӣ мекард, қабул кунанд ё рад намоянд. Дар соли 1863 падарони Адвентизм паёми «хафт бор»-и Мӯсорро, ки аз ҷониби Илёс пешниҳод шуда буд, рад карданд.

Аз моҳи июли соли 2023, шоҳаҳои хушкдаи Ишаё бисту хафт бояд қарор диҳанд, ки оё гуноҳҳои калисоро дар Ҷалил, ва таърихи соли 1863, инчунин таърихи 11 сентябри соли 2001-ро такрор хоҳанд кард ё не. Рад кардани усулшиносие, ки аз ҷониби боби дуюми Ҳабаққук, ва Ишаё бисту хафт, ва Илёс, Яҳёи Таъмиддиҳанда ва Вилиям Миллер намояндагӣ мешавад, маънои такрор кардани гуноҳҳои падарони моро дорад, ба ҷои он ки аз намунаҳои муқаддасе баҳра барем, ки барои касоне сабт шудаанд, ки бар онҳо анҷомҳои замин расидааст.

Акнун ҳамаи ин чизҳо ба онҳо ҳамчун ибрат рӯй доданд; ва барои насихати мо навишта шудаанд, бар сари мо, ки анҷомҳои ҷаҳон расидааст. Пас, ҳар кӣ гумон мекунад, ки истодааст, эҳтиёт кунед, мабодо биафтад. Шуморо ҳеҷ озмоише фаро нагирифтааст, магар он ки барои инсон умумӣ аст; аммо Худо амин аст, ки намегузорад шумо аз ҳадди тавоноии худ озмуда шавед, балки ҳамроҳ бо озмоиш роҳи халосиро низ муҳайё месозад, то битавонед онро таҳаммул намоед. Бинобар ин, эй маҳбубони бисёр азизи ман, аз бутпарастӣ бигурезед. Ман ҳамчун ба хирадмандон суҳан мегӯям; дар бораи он ҷи мегӯям, худ доварӣ кунед. 1 Қўринтиён 10:11–15.

Методологияи муқаддас паёми Нидои Нимашабро устувор месозад, ки он ҳамон паёми борони охир аст. Он паём, вақте ки ба таври рӯҳонӣ хӯрда мешавад, таҷрибаи мутобиқеро ба вучуд меоварад, ҳамон гуна яқин ки парҳези Дониёл ва се ҷавони шоиста аз лӯбиё, ҷеҳраи зеботар ва фарбеҳтар ба вучуд овард. Аммо дар боби дуюми Ҳабаққук, монсаи пешпо барои онҳое, ки пешниҳоди сафедшавӣ ба воситаи имонро рад мекунанд, такаббур аст, ки онҳоро аз идома додан барои шинохтани Худованд бозмедорад. Агар ҳаргиз замоне бошад, ки

қавми Худо дигар наметавонанд кори пазируфтани методологияи ҳақиқиро ба таъхир андозанд ва паёмро аз дасти фаришта бихӯранд, он замон ҳозир аст!

«Мо набояд мунтазири борони охирин шавем. Он бар ҳамаи онҳое меояд, ки шабнаму боронҳои файзеро, ки бар мо мерезанд, хоҳанд шинохт ва қабул хоҳанд кард. Вақте ки мо пораҳои нурро ҷамъ меоварем, вақте ки мо раҳмҳои яқини Худоро, ки дӯст медорад, ки мо ба Ё таваккал кунем, қадр менамоем, он гоҳ ҳар як ваъда ба иҷро хоҳад расид. “Зеро чунон ки замин навдаи худро мерӯёнад, ва чунон ки боғ чизҳои дар он кошташударо сабз мекунад, ҳамон тавр Худованд Худо адолат ва ҳамдро пеши ҳамаи халқҳо хоҳад рӯёнид.” Ишаё 61:11. Тамоми замин бояд аз ҷалоли Худо пур гардад.»
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Қаломи нубуввати Худро муайян кардааст, ки вақте биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк сарнагун карда шуданд, фариштаи Ваҳй боби ҳаждахум нозил хоҳад шуд ва «Ваҳй боби ҳаждахум, оятҳои як то се, иҷро хоҳад гардид». Ишаё боби бисту ҳафтум он вақтро ҳамчун «рӯзи боди шарқӣ» муайян мекунад, ва он замонест, ки «боди саҳт» боздошта мешавад. «Бо андоза, вақте ки он берун меҷаҳад, ту бо он баҳс хоҳӣ кард; Ё боди саҳти Худро дар рӯзи боди шарқӣ бозмедорад». Хоҳар Уайт маҳз ҳамон вақтро муайян мекунад.

«Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом мерасад, мусибат бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ғзаб хоҳанд омад, аммо боздошта хоҳанд шуд, то ки кори фариштаи сеюмро манъ накунад. Дар он вақт “борони охирин”, ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае, ки ҳафт балои охирин рехта хоҳанд шуд, устувор бимонанд».
Early Writings, 85.

Қуввате ки халқҳоро ба ғзаб меоварад, он гоҳ расид, ки борони охирин оғоз ба боридаш кард. Аммо ҳамин ки он қувват халқҳоро ба ғзаб овард, он нигоҳ дошта шуд, зеро Ишаё сабт кардааст, ки Ё «боди саҳти худро фуру менишонад». Боди саҳт, ҳамон боди шарқист, ва он бод маҳдуд карда мешавад, вақте ки борони охирин оғоз ба пошидан мекунад ва кори наҷот ба анҷоми худ мерасад. Кори хотимавии наҷот вақти мӯҳрғузорист. «Қатор бар қатор» боди саҳт, ё боди шарқие ки дар вақти мӯҳрғузории яксаду чилу чор ҳазор нигоҳ дошта мешавад, ҳамон чор бодест, ки дар боби ҳафтуми Ваҳй зикр шудааст.

Ба баъд аз ин чизҳо ман чор фариштаро дидам, ки бар чор кунчи замин истода буданд ва чор боди заминро нигоҳ медоштанд, то бод бар замин, на бар баҳр, ва на бар ҳеҷ дарахте бивазад. Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз ҷониби шарқ боло меомад ва мӯҳри Худои зиндари дошт; ва ӯ бо овози баланд ба он чор фаришта, ки ба онҳо дода шуда буд ба замин ва баҳр зарар расонанд, нидо карда, гуфт: «Ба замин, на ба баҳр, ва на ба дарахтон зарар нарасонед, то даме ки бандагони Худои моро бар пешониҳояшон мӯҳр зада бошем». Ваҳй 7:1–3.

Мӯҳр зада шудани яксаду чилу чор ҳазор бо вуруди зафармандонаи Масеҳ ба Ерусалим пешнамоиш дода шуда буд. Дар он ҷо Масеҳ, танҳо як бор дар тамоми ҳаёти Худ, бар харе савор шуд (рамзи Исломи), ва Лаъзор роҳпаймоиро ба сӯи Ерусалим роҳбарӣ мекард. Хоҳар Уайт Лаъзорро дар он таърих ҳамчун рамзи мӯҳр муайян мекунад.

«Дар таъхир карданаши барои омадан назди Лаъзор, Масеҳ нисбат ба онҳое, ки Ёро қабул накарда буданд, мақсади раҳматомезе дошт. Ё даранг кард, то ки бо эҳё кардани Лаъзор аз миёни мурдагон ба қавми саркаш ва беимони Худ далели дигаре бидиҳад, ки Ё дар ҳақиқат “қиёмат ва ҳаёт” аст. Ё намехост ҳама умедро аз ин қавм, яъне гӯсфандони бечора ва саргардони хонадони Исроил, комилан барканад. Дилаш аз сабаби тавбанакардани онҳо мешикаст. Дар раҳмати Худ Ё қасд кард, ки ба онҳо боз як далели дигар бидиҳад, ки Ё Барқароркунанда аст, Он Ягонае, ки танҳо Ё метавонад ҳаёт ва ҷовидонагиро ба равшанӣ оварад. Ин бояд далеле мешуд, ки коҳинон натавонанд онро нодуруст таъбир кунанд. Ин буд сабаби таъхир кардани Ё дар рафтани Байт-Ҳинё. Ин мӯъҷизаи олии тоҷгузор, яъне эҳёи Лаъзор, бояд мӯҳри Худоро бар кори Ё ва бар даъвои Ё ба илоҳият мениҳод». Орзуи асрҳо, 528, 529.

Вақти даранг, ки 18 июли соли 2020 оғоз ёфт, бо даранг кардани Масеҳ пеш аз он ки Ё Лаъзорро эҳё кунад, ифода меёбад. Вақти даранг дар боби ёздаҳуми Ваҳй, дар анҷоми сеюним рӯз ба поён мерасад. Дар давоми он рӯзҳо он ду шоҳид дар кӯча мурда хобида буданд. Ва ҳамчунон ки Лаъзор пас аз як вақти даранг бояд эҳё мешуд, ҳамон тавр ду шоҳиди Юҳанно низ. Чун эҳё шуданд, онҳо раҳпаймоиро ба Ерусалим раҳбарӣ мекунанд, ки «мӯҳри Худо» ва «мӯъҷизаи тоҷгузор»-ро, ки ба илоҳияти Масеҳ шаҳодат медиҳад, намояндагӣ менамояд. Эҳё анҷоми мӯҳргузорию садаи чилу чор ҳазорро муайян месозад, ки он дар ҳоле сурат мегирад, ки чор бод, боди шарқӣ, боди тунд, ки 11 сентябри соли 2001 омада буд, боздошта шудааст.

Дар он соате ки қонуни якшанбе аст, он бодҳо раҳо мешаванд, то доварию ҷазодиҳандаро бар ҳайвони заминии Ваҳй боби сездҳ биёранд. Ҳоло онҳо ҳатто аз миёни ангуштони он чор фариштае, ки дар давраи муҳргузорию онҳоро бозмедоранд, лағжида гузашта истодаанд. Яке аз амиқтарин ишораҳо дар Рӯҳи Нубувват, ки ба рӯзи боди шарқӣ марбут аст, дар «Шаҳодатҳо», чилди нӯҳ, ёфт мешавад. Он чилд суханони илҳомбахшро аз саҳифаи ёздаҳ оғоз мекунад, бинобар ин он ба таври рамзӣ аз «нӯҳ-ёздаҳ» оғоз меёбад. Унвони он боб «Бӯҳрони Ниҳой» аст, аммо он ҳамчунин боби аввали баҳше мебошад, ки «Барои Омадани Подшоҳ» ном дорад.

Ҳеҷ далеле вучуд надорад, ки баҳш ва унвони ин боб аз ҷониби муҳаррироне, ки ин чилдро тартиб додаанд, қасдан дасткорӣ шуда бошад; бо вучуди ин, омадани Подшоҳ ба осонӣ ҳамчун омадани Домод шинохта мешавад, ки дар масали даҳ бокира бо бӯҳрони нимашаб, ки дар бокираҳо ба воситаи ҳузур ё набудани равған дар зарфҳояшон ба вучуд меояд, руҳ медиҳад. Бӯҳрони нимашаб, ки ҳоло фаро мерасад, чунон аст, ки унвон нишон медиҳад — охири бӯҳрон барои даҳ бокира. Дар он бӯҳрон онҳо ошкор месозанд, ки оё равған доранд, ё надоранд. Раवған фақат Рӯҳулқудс нест; он ба таври дақиқ ҳамчун Рӯҳулқудс, инчунин ҳамчун паёми дуруст ва ҳамчунин ҳамчун хислати дуруст муайян шудааст.

Методологияи дуруст паёми дурусти Нидои Нимашабро муқаррар мекунад, ва он паём, ҳангоме ки қабул карда шуда ва бар тибқи он амал карда мешавад, хислати дурустро ба вучуд меоварад. Он хислат дар бӯҳрони охири ҳамон хислатест, ки мӯҳри Худоро қабул мекунад. Раванди мӯҳр задани қавми Худо аз фаро расидани рӯзи боди шарқӣ, дар 11

сентябри соли 2001, оғоз ёфт. Пас паёми он вақт бояд хӯрда мешуд. Хӯрдан ё нахӯрданро «баҳси» Ишаё ифода мекунад, ва инчунин саволи Ҳабаққук дар бораи он ки посбонон дар ин муҳокима чӣ бояд ҷавоб диҳанд. Замони таъхири Матто бисту панҷ ва Ҳабаққук бо тасвири ду табақаи ибодаткунандагон ба анҷом мерасад. Замони таъхир, ки дар боби ёздаҳуми Ваҳй бо сеюним рӯз тасвир шудааст, қариб ба поён расидааст.

Он вақти таъхир дар аввали боби чилди нӯҳ низ ба воситаи порчае аз Ибриён тасвир шудааст, ки дар он Павлус ояти чоруми боби дуюми Ҳабаққукро ба мазмун бозгӯй мекунад. Ишораи Павлус боби дуюми Ҳабаққукро дар ҳаракати фариштаи сеюм ҷой медиҳад, зеро маҳз дар он таърих Масеҳ ба Қудси қудсҳо даромад, ва маҳз дар он таърих нури хизмати саркоҳинонаи Ё ошкор гардид, ва маҳз дар китоби Ибриён Павлус равшантарин ваҳйи хизмати саркоҳинонаи Масеҳро дар Каломи Худо ошкор месозад.

Ҳабаққук 2 дар ҳаракати фариштаи аввал ҳанӯз ҳаракати Масеҳро ба Қудси Қудсҳо эътироф намекард, зеро ин то охири эълони Фарёди Нимашаб рӯй надода буд. Замони таъхире, ки Павлус ба он ишора мекунад, ҳамон замони таъхири Ҳабаққук ва Матто аст, аммо он замони таъхирест, ки аз 18 июли соли 2020 оғоз меёфт. Ояти охирини Ҳабаққук 2 анҷоми Фарёди Нимашабро дар таърихи Миллерӣ ва фаро расидани фариштаи сеюм ифода мекунад:

Лекин Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст; бигзор тамоми замин пеши Ё хомӯш бошад. Ҳабаққук 2:20.

«Шаҳодатҳо», чилди нӯҳум, аз саҳифаи ёздаҳум (нӯҳ-ёздаҳ) оғоз намуда, ба масали даҳ бокира, вақти таъхир ва иртиботи он бо Ҳабаққук ва Матто, инчунин ба бӯҳрони ниҳой ва 11 сентябри соли 2001, вақте ки баҳси нубувватӣ фаро расид, таъкид мекунад.

«Қисми 1 — Барои омадани Подшоҳ»

«Зеро андаке дигар, ва Он Касе ки бояд биёяд, хоҳад омад ва даранг нахоҳад кард». Ибриён 10:37.

«Бӯҳрони Охирин»

«Мо дар замони охир зиндагӣ мекунем. Нишонаҳои замон, ки бо суръат ба амал меоянд, эълон медоранд, ки омадани Масеҳ наздик аст. Рӯзҳое, ки мо дар онҳо зиндагӣ мекунем, ҷиддӣ ва муҳим мебошанд. Рӯҳи Худо тадричан, вале яқинан, аз замин бозпас гирифта мешавад. Балоҳо ва доварӣҳо аллакай бар сари касоне фуруд меоянд, ки файзи Худоро хор мешуморанд. Офатҳо дар хушкӣ ва дар баҳр, бесуботии вазъи ҷомеа, бонги хатари ҷанг, ҳама нишонаҳои хушдордиҳандаанд. Онҳо рӯйдодҳои наздикшавандаи дорои азимтарин аҳаммиятро пешгӯй мекунанд.»

Қувваҳои шарорат нерӯҳои худро муттаҳид сохта, мустаҳкам мегардонанд. Онҳо барои бӯҳрони бузурги охирин қувват мегиранд. Ба зудӣ дар ҷаҳони мо дигаргуниҳои бузург ба амал хоҳанд омад, ва ҳаракатҳои ниҳой босуръат хоҳанд буд.

Вазъияти корҳо дар ҷаҳон нишон медиҳад, ки замонҳои пурошӯб ба сари мо расида истодаанд. Рӯзномаҳои ҳаррӯза пур аз нишонаҳои муноқишаи даҳшатноке мебошанд, ки

дар ояндаи наздик рух хоҳад дод. Ғоратгариҳои ҷасурина зуд-зуд ба вуқӯъ меоянд. Корпартоиҳо маъмуланд. Дуздиҳо ва қатлҳо дар ҳар сӯ содир мешаванд. Одамоне, ки шайтон онҳоро тасарруф кардааст, ҷони мардон, занон ва кӯдакони хурдсолро мегиранд. Одамон мафтунӣ фисқу фучур гардидаанд, ва ҳар навъ бадӣ ҳукмфармост.

«Душман дар таҳрифи адолат ва дар пур кардани дилҳои одамон аз ҳаваси манфиати худҳоҳона муваффақ шудааст.

«“Адолат дур истодааст, зеро ростӣ дар кӯча афтодааст, ва инсоф наметавонад дохил шавад.” Ишаъё 59:14. Дар шаҳрҳои бузург анбӯҳҳои ҳастанд, ки дар факр ва бенавоӣ зиндагӣ мекунанд ва қариб аз ғизо, паноҳгоҳ ва либос маҳруманд; ҳол он ки дар ҳамаи шаҳрҳо касоне низ ҳастанд, ки беш аз он чи дил орзу карда метавонад, доранд, дар айшу ноз умр ба сар мебаранд ва пули худро ба хонаҳои боҳашамат мучаҳҳаз, ба зебу зинати шахсӣ, ё бадтар аз он, барои қонеъ гардонидани шаҳватҳои ҳиссӣ, барои машрубот, тамоку ва чизҳои дигари вайронкунандаи қувваҳои мағз, ҳалалрасони тавозуни ақл ва пасткунандаи рӯҳ сарф мекунанд. Фарёдҳои инсонияти гурусна назди Худо боло мераванд, дар ҳоле ки одамон бо ҳар навъи зулм ва тамаъҷӯӣ сарватҳои азимро гирд меоранд.»

«Дар яке аз мавридҳо, ҳангоме ки дар шаҳри Нью-Йорк будам, дар фасли шаб маро даъват карданд, то бубинам, ки чӣ гуна биноҳои қабат ба қабат сӯи осмон боло мераванд. Кафолат дода мешуд, ки ин биноҳои аз сӯхтор эминанд, ва онҳо барои ҷалоли соҳибон ва бинокорони худ бино карда мешуданд. Ин биноҳои боз ҳам баландтару баландтар боло мерафтанд, ва дар онҳо гаранбаҳотарин масоҳат истифода мешуд. Онҳое ки ин биноҳои ба онҳо тааллуқ доштанд, аз худ намерурсиданд: “Чӣ гуна метавонем Худоро беҳтарин ҷалол диҳем?” Худованд дар андешаҳои онҳо набуд.»

«Ман андешидам: “Оҳ, кош онҳое, ки ҳамаи тавр сарвати худро сарф мекунанд, метавонистанд роҳи худро ҷунун бубинанд, ки Худо онро мебинад! Онҳо биноҳои бошукӯҳ барпо месозанд, аммо банақшагирӣ ва тадбирҳои онҳо дар назари Ҳокими коинот чӣ андоза аблаҳона аст. Онҳо бо тамоми қувваҳои дил ва ақл намеомӯзанд, ки чӣ гуна метавонанд Худоро ҷалол диҳанд. Онҳо инро, ки аввалин вазифаи инсон аст, аз назар дур кардаанд.”»

«Чун ин биноҳои пуршукӯҳ қомат меафрохтанд, соҳибонашон бо ғурури пуртамаъ шодмонӣ мекарданд, ки барои қонеъ сохтани нафси худ ва барангехтани ҳасади ҳамсоягонашон пул доранд. Қисми зиёди пуле, ки онҳо ба ин тарз сарф карданд, тавассути ситам, тавассути фишор додан бар камбағалон ба даст оварда шуда буд. Онҳо фаромӯш карданд, ки дар осмон ҳисоби ҳар як муомилоти тичоратӣ нигоҳ дошта мешавад; ҳар як муомилаи ноодилона, ҳар як амали фиребкорона, дар он ҷо сабт шудааст. Замоне фаро мерасад, ки одамон дар фиреб ва такаббурашон ба ҳадде хоҳанд расид, ки Худованд ба онҳо иҷозат нахоҳад дод аз он бигзаранд, ва онҳо хоҳанд донист, ки барои таҳаммули Яхува ҳадде вучуд дорад. »

«Манзарае, ки баъд аз он пеши назари ман гузашт, хушдори сӯхтор буд. Одамон ба биноҳои баланд ва ба гумон оташногир менигаристанд ва мегуфтанд: “Онҳо қомилан

дар амонанд”. Аммо ин биноҳо чунон сӯхта нобуд шуданд, гӯё аз қатрон сохта шуда бошанд. Мошинҳои оташнишонӣ ҳеҷ коре карда натавонистанд, то вайрониро боздоранд. Оташнишонон натавонистанд мошинҳоро ба кор дароранд». Testimonies, volume 9, 11–13.

«Баҳс»-е, ки дар бораи методология дар оғози даврае, ки бо боби якуми Дониёл муаррифӣ мешавад, ба вуқӯъ пайваست; ва ҳамчунин бо бобҳои якум то сеюми Дониёл муаррифӣ мешавад; ва ҳамчунин бо таърихе, ки аз 11 августи соли 1840 оғоз меёбад, муаррифӣ мешавад; ва ҳамчунин дар таърихи боби шашуми Юҳанно, дар бухрон дар Ҷалил, муаррифӣ мешавад; ва ҳамчунин бо таърихи 11 сентябри соли 2001 (то 18 июли соли 2020) муаррифӣ мешавад, ҳоло боз такрор мегардад, на дар дохили адвентизм ба таври умум, балки дар миёни устухонҳои хушки мурдае, ки аз беҳабарии қарахтонаи худ ба воситаи «овозе», ки дар биёбон нидо мекунад, бедор карда мешаванд.

Мо дар мақолаи навбатии худ баррасии он методологияро, ки ҳамчун борони охирон, чунон ки дар бобҳои бисту ҳашт ва бисту нуҳи Ишаё тасвир ёфтааст, баён шудааст, матраҳ хоҳем кард.

Ва овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам, ва кист, ки барои Мо биравад?» Ва ман гуфтам: «Инак, ман ҳозирам; маро бифирист». Ва Ё гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: “Шунидан хоҳед, вале нахоҳед фаҳмид; дидан хоҳед, вале дарк нахоҳед кард.” Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онро гарон кун, ва чашмонашонро бибанд; мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва ручӯъ намоёнд, ва шифо ёбанд». Он гоҳ гуфтам: «Эй Худованд, то ба кай?» Ва Ё ҷавоб дод: «То он даме ки шаҳрҳо бе сокин вайрон гарданд, ва хонаҳо бе одам бимонанд, ва замин тамоман харобазор шавад, ва Худованд одамонро ба дур бибарад, ва дар миёни замин таркшавии бузурге падид ояд. Вале дар он ҳанӯз даҳяк хоҳад монд, ва он боз хоҳад гашт, ва фурӯ бурда хоҳад шуд; мисли дарахти булут ва мисли дарахти дуб, ки ҳангоми барг афкандан мояи онҳо дар онҳо мемонад: ҳамин тавр насли муқаддас мояи он хоҳад буд». Ишаё 6:8–13.